

rum extat aduersus hæreticos in Conc. Constant. atque in Trid. sess. 6. c. 14. confessionem exteriorem; quæ omnium mortalium peccatorum secretè sacerdoti fit, necessariam esse ex Christi institutione, D. Tho. in 3. parte sum. q. 84. art. 5. & q. 65. art. 4. Nauar. in prin. de penit. dist. 5. Hæc probantur, Ioan. cap. 20. Accipite spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt, & Matth. cap. 16. Tibi dabo clauis regni celorum, & quodcumque solueris super terram, erit solutum, & in cælis. Etenim ¶ si à 4
 soluto receperunt potestatem remittendi peccata, ab eo sunt constituti iudices ad ea remittenda, consequitur lumine quodam naturali nõ posse hoc exercitium exerceri per eos absque cognitione peccatorum. Ignorabit sanè sacerdos, debeat ne remittere peccata, an retinere, nisi eadem ei fuerint manifesta. Ita hanc conclusionem probat D. Tho. lib. contra Gent. c. 72. Sotus in 4. sent. dist. 18. quæst. 1. artic. 1. Concil. Trident. sessio. 14. c. 5. præterea conclusio hæc probatur per text. in cap. omnis, extra de pæn. & remis. vbi verbum illud, cõfiteri teneatur, quemadmodum notat Sotus, præceptorium est. Etenim in illo ecclesiastico statuto duo sunt consideranda, præceptum confitendi, & hoc est de iure diuino, & determinatio tēporis semel in anno, & hoc est de iure humano. Quod ¶ si quis arguat nullum esse discrimen inter diuinum, & ecclesiasticum præceptum: Nam cum ecclesia nulla præcepta faciat, nisi per potestatem sibi diuinitus concessam, sua etiam præcepta diuina sunt, iuxta illud Luc. 10. Qui vos audit, me audit: Nam negatur consequentia. Deus enim pariter, & regibus dedit potestatem condendi leges. Prou. 8. Per me reges regnant, & legum conditores iusta decernunt, & nihilominus regiæ leges humanæ sunt. Lex autem diuina est, quam Deus per se immediate condidit. Sotus, qui supra, quarta conc.

6 Hinc ¶ infertur, quod ecclesia, Papa, aut concilium super substantiam præcepti confessionis, vt quisquam nunquam confiteri teneatur, dispensare nequiquã potest: tum quia præceptum confessionis est diuinum, & inferior super leges superioris dispensare nequit: tum, quia non est vticumque de iure diuino, sed pertinens ad sacramentum. Et in iure diuino quo ad articulos fidei, & sacramenta Papa dispensare nequit, D. Thom. in 4. sent. dist. 27. quæst. 3. art. 3. ad 2. & in quodl. 4. art. 13. & in dubio 519. est etiam text. & gl. in c. sicut. dist. 15.

7 Vbi ¶ non potest Papa destruere statuta concilii, quod intellige circa articulos fidei; alias posset, glos. in cap. vbi periculum, in ver. concilio, de elect. lib. 6. Ad idem text. in c. sunt quidam. 25. q. 1. Vbi non potest Rom. Pontifex contra statuta Apostolorum, & multo magis Domini scire; quod intellige de dispensatione propriè sumpta, & quatenus illa statuta ius naturale, vel diuinum referunt. Ad idem text. in c. literas, ver. dispensare, de restit. spol. glossa in c. proposuit, ver. supra ius, de conc. præb. vbi glossa ponit casus, in quibus Papa potest, vel non potest dispensare: Non enim 8
 ¶ potest dispensare, ne aliquis sine baptismo, vel cõfessione saluetur, ita Felyn. in capit. 1. num. 33. de constit. Sotus d. 18. q. 1. art. 5. Imo tenere contrarium, esset hæresis, vt notat Caiet. super D. Thom. lib. contra Gent. cap. 72. versu. aduertendum. Potest ¶ tamen dispensare dispensatione improprie sumpta pro interpretatione: cum solus ipse possit circa articulos fidei interpretari, & sacramenta. 9
 24. q. 1. c. quoties, extra de baptif. c. maiores. cap. per venerabilem, qui filii sint legit. & ita intelligitur dictum Canonistarum, dum dicunt, posse Papam dispensare cum causa in iure diuino, Abb. in 10
 c. non est, extra de voto. Habet ¶ enim potestatem declarandi ius diuinum, dispensandi vero nulla ei cõpetit facultas, nec aliqua causa id pati potest, D. Tho.